

Hoorn

Een koperen blaasinstrument

De hoorn is een koperen blaasinstrument waarvan de buis is opgerold tot een cirkel. De totale buislengte van het instrument is ongeveer 4 meter! Oorspronkelijk werd de hoorn (zonder ventielen) gebruikt voor het geven van signalen, bijvoorbeeld bij de jacht, of bij het brengen van de post. De hoorn kwam voor het eerst in klassieke orkesten voor om het geluid van de jachthoorn te imiteren.

Hoorniste Wendy Lelieveld: Het lastige van de hoorn is dat je - zonder ventielen in te drukken - meerdere natuurtonen kan spelen. Als je je hand helemaal in de beker stopt, heet dat 'gestopt spelen' en wordt de hoorn een halve toon verhoogd. En je kan verschillende tonen spelen door je ventielen in te drukken.

Als je de hoorn helemaal zou uitrollen, dan zou je een buis van wel vier meter lang zien. Je blaast de lucht door je lippen in een mondstuk. Doordat je warme lucht in je instrument blaast, krijg je condens. Het is dus condens wat we altijd uit onze instrumenten gooien.

De beker heeft invloed op de klank. Als je 'm zou afzagen zou het geluid veel minder groot zijn. De beker maakt ook dat het instrument warmer en voller klinkt. Ik vind het een prachtig instrument; ik hou gewoon heel erg van de klank en ik zou niet zonder de hoorn kunnen. Ik zou het heel erg missen als ik geen hoorn zou spelen.

Voice over: De hoorn is een koperen blaasinstrument. De hoornist laat in het mondstuk haar lippen trillen, waardoor het hoorngeluid ontstaat. Dat kan op verschillende manieren klinken: Hoog? Laag? Stevig, hard? Of fluweelzacht? Ze kan korte klanken (staccato) ? Of lange tonen (legato)? Gedempt met een demper in de beker. Door haar hand in de beker te bewegen kan ze tonen buigen. Van hard?. Naar zacht? (crescendo).

Hoorniste Wendy Lelieveld laat al deze mogelijkheden horen in het nu volgende solo-concert.